

**Realizacja charyzmatu Zgromadzenia Księży Marianów w służbie Kościołowi
Katolickiemu na Łotwie**

Studium teologiczno-historyczne na podstawie źródeł archiwalnych zgromadzenia

Streszczenie

W posoborowym nauczaniu papieży na temat życia zakonnego nierazkdo podejmuje się temat charyzmatu zakonnego, często podkreśla się znaczenie charyzmatów poszczególnych wspólnot zakonnych oraz konieczność wierności tym charyzmatom, dzięki którym poszczególne zakony określają i zachowują własną tożsamość. Niniejsza rozprawa ma na celu przedstawić przegląd działalności marianów na Łotwie od czasu założenia pierwszej wspólnoty w tym kraju do dnia dzisiejszego oraz dać jej ocenę teologiczną pod kątem realizacji charyzmatu zgromadzenia.

Praca składa się z trzech rozdziałów. W pierwszym rozdziale przedstawiono szerszy kontekst historyczny Kościoła katolickiego na Łotwie, zwracając szczególnie uwagę na XX i XXI wiek, ponieważ właśnie od 1924 roku zgromadzenie jest obecne w tym kraju. Badając dzieje wspólnot mariańskich w kontekście historii Kościoła na Łotwie, ukazano, że istnieje ścisła zależność pomiędzy funkcjonowaniem struktury Kościoła partykularnego na Łotwie a procesami politycznymi i socjologicznymi. Dzieje wspólnoty mariańskiej są niejako odzwierciedleniem historii miejscowego Kościoła w XX i początku XXI wieku. Okres międzywojenny cechuje się umocnieniem i rozwojem całej wspólnoty Kościoła partykularnego, a także struktury zgromadzenia.

Drugi rozdział został poświęcony omówieniu tematu charyzmatu mariańskiego. Opierając się przede wszystkim na ustawach marianów, ukazano, że celem zgromadzenia, w myśl Założyciela – św. Stanisława Papczyńskiego, jest oddanie się braci czci i obronie Tajemnicy Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny, jak również wspieraniu zmarłych w czyśćcu oraz pomocy proboszczom w posłudze duszpasterskiej.

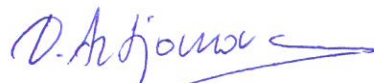
Charyzmat zgromadzenia jest dla marianów rzeczywistością, nad którą nieustannie należy dokonywać refleksji oraz stawiać pytanie o to, w jaki sposób pełnić posługę w Kościele zgodnie z charyzmatem, biorąc pod uwagę zmiany, które dokonują się w świecie. W ciągu ponad 350-letniej historii zgromadzenia można zaobserwować pewne przekształcenia, inne rozłożenia akcentów w rozumieniu własnej tożsamości, misji, jednak z zachowaniem istoty charyzmatu mariańskiego.

Ostatni rozdział przedstawia niejako syntezę pierwszych dwóch rozdziałów, ukazując na podstawie zachowanych materiałów, jak w ciągu już prawie stuletniej historii posługi w Kościele lokalnym na Łotwie marianie sami rozumieli i realizowali charyzmat swego zgromadzenia.

Z badań nad materiałem źródłowym wynika, że marianie łotewscy w okresie międzywojennym zasadniczo nie zastanawiali się nad tematem tożsamości mariańskiej i istotą charyzmatu, ta tożsamość bardziej przejawiała się w działaniu. W okresie drugiej wojny światowej i okupacji, szczególnie po rozproszeniu, zakonnicy skupili się prawie wyłącznie na pracy w parafiach. W okresie, gdy konieczne było ukrywanie przynależności do zgromadzenia zakonnego, marianie potrafili zachować strukturę prowincji, utrzymywali kontakt między sobą oraz ze współbraćmi, którzy udali się na emigrację. Mimo niekorzystnych warunków i rozproszenia, nie utracili oni swojej tożsamości zakonnej, realizując nadal charyzmat mariański w Kościele na Łotwie.

Po odzyskaniu przez kraj niepodległości w 1991 roku proces odnowienia życia zakonnego trwał około dwudziestu lat, natomiast odkrywanie nowych kierunków działania nadal trwa.

Reasumując przeprowadzone badania, można stwierdzić, że realizacja charyzmatu mariańskiego przez współbraci w Kościele lokalnym na Łotwie dokonuje się poprzez działanie, które potwierdza wewnętrzne przeżywanie tego charyzmatu. W przeżywaniu duchowości i charyzmatu swojego zgromadzenia oraz w posłudze, która stanowi realizację tegoż charyzmatu, marianie na Łotwie wykazali elastyczność i umiejętność dostosowywania się do zaistniałych warunków.



ks. Dmitrijs Artjomovs MIC